

Jak zpečetit vlastní osud

Kristen Perrin

Okraj Castle Knoll, 13. května 1967

Její jméno znělo vždycky příliš obyčejně, pomyslela si, když se podívala na vězeňský záznam, který ležel před ní a čekal na její podpis. „Ellen Jonesová“ nevystihovalo to, kým byla a čeho se dopustila. Ani nevěstilo, co ji čeká – co má v úmyslu. Věci, o nichž tušila, že musí udělat.

Přísná žena ji uchopila za pravou ruku. Vtiskla její prsty do černého inkoustu a všechny postupně otiskla do záznamu. Vyprázdnili jí kapsy a jejich obsah putoval do lepenkové krabice – švýcarský armádní nůž, několik mincí, zmačkaný kus papíru se jménem a adresou právníka a z větší části rozteklý tvrdý bonbon.

Byla *zadržena*, jak jí sdělili. Zatčena, zadržena, vyslýchána. V tomhle pořadí. Na přijímacím formuláři bylo několik kolonek pro osobní údaje. Vyplnila všechny kromě té, kde stálo „Jméno“. V záznamu teď bylo:

Jméno:

Věk: 16 let

Výška: 164,5 cm

Hmotnost: 57 kg

Vlasy: hnědé

Oči: zelené s hnědými skvrnami

Adresa: Ripple Lane 42, Castle Knoll

Levá ruka se jí třásla, když váhala nad poslední prázdnou kolonkou. Neměla u sebe žádný průkaz totožnosti a nikdo nemohl potvrdit ani vyvrátit, kdo je. Nebyli tu rodiče, kteří by si zklamaně povzdechli, když je policie kontaktovala kvůli jejímu zatčení, ani nikdo, kdo by za ni složil kauci. Nikdy by si nemohla najmout dobrého právníka, kdyby měla stanout před soudem. Jenže k soudu stejně nedojde, přistihli ji přímo při činu. Nebylo třeba prokazovat její nevinu. Když se jí zeptali, jestli jí při spáchání zločinu někdo pomáhal, zalhala a stroze řekla: „Ne.“

Přitom stěží potlačovala smích, protože koho by napadlo využít vězení jako záminku, aby se znovunarodil? Místní samozřejmě znali její pravé jméno, dokonce i policisté, kteří ji zatkli. Ale teď už to nejspíš všechno skončilo. Prostě zmizí ve vězení a vyjde z něj jako někdo jiný.

Za pokus to stojí.

Uvažovala, kde jsou ostatní. Laura „Birdy“ Sparrowová a Eric Foyle. Eric byl nejspíš jediný člověk, o němž si myslela, že by ji mohl přijít navštívit, kdyby ji šoupli do chládku. Ta slova zněla zvláště – *šoupnout do chládku*, jako by byla nějaký předmět, který někdo uloží do skladiště. Něco nefunkčního, co je třeba znovu začlenit do organizovaného systému. Představovala si, že lidé vstupují do vězení jako dílky skládačky s ostrými hranami a vycházejí z něj krásně zaoblení, aby je bylo možné vtlačit zpátky do stroje. Funkční. Součást společnosti. Při té představě se zachvěla.

Eric Foyle jí rozuměl. Hořel v něm stejný prudký oheň jako v ní. Věděla, že ji neopustí, že je dva čeká ještě něco dalšího. Měli společnou budoucnost.

Kousla se do rtu a přemáhala slzy.

Protože Ellen cítila, že je tady oprávněně. Celé to byl její nápad. Prostě to jenom dobře nenaplánovala. Když uviděli jeho nápadné auto, rozhodli se, že to prostě risknou. Všichni věděli, komu ten vůz patří, protože nikdo jiný by si netroufl řídit auto v tak křiklavém odstínu tmavě fialové. A navíc bentley. Tmavě fialový bentley byl zkrátka vůz hodný padoucha, a v okamžiku, kdy Ellen zjistila, jaké zločiny jeho majitel páchá, zapřísahala se, že udělá všechno, co bude v jejích silách, aby ho zničila.

Když si Ellen všimla auta, zaparkovaného a opuštěného u čerpací stanice na silnici lemované listnatými stromy tři kilometry za Castle Knoll, učinila rychlé rozhodnutí. Řekla Erikovi, aby odbočil na sousední skrytou příjezdovou cestu. Majitel vozu nekupoval uvnitř benzin, to už věděli. Byl v roz-

padajícím se hostinci vedle. Eric otevřel kufr svého auta a Ellen vylovila montážní páku na pneumatiky.

Spěchali s Erikem po cestičce spojující příjezdovou cestu s čerpací stanicí a prodírali se přitom přerostlými keři. Pršelo a růžové pivoňky ztěžklé kapkami se jí otíraly o lýtka. V odřených polobotkách a podkolenkách si stále připadala jako školačka, přestože loni v patnácti letech do školy chodit přestala. Své životní poslání už znala a škola ji v tomhle směru nemohla ničemu naučit.

Stojany na benzince byly prázdné a obsluha si někde dávala kuřáckou pauzu. Šťěstí stálo na jejich straně, nebo to tak aspoň vypadalo. Eric na ni pohlédl těma svýma pomněnkovýma očima a povzbudivě se usmál. Byl to lamač srdcí, tenhle Eric Foyle, jenže ona se navzdory tomu ráda do fronty čekajících postavila také.

U dveří do benzinky bylo o staré poklice opřené páčidlo a Eric se pro ně rozběhl. Ale i kdyby neměli nic než holé ruce, jejich hněv byl tak silný, že by oba dokázali i tak napáchat spoustu škody.

Nejprve přišlo na řadu čelní sklo. Ellen se s bojovým pokřikem rozmáchla montážní pákou. Po zásahu se na čelním skle objevily pavučinky, ale neprasklo, proto znovu a znovu mlátila do stejného místa, až nakonec sklo povolilo.

Eric se páčidlem pustil do pneumatik, rozmachoval se zahnutým koncem proti gumě v naději, že ji rozřeže na kusy. Stejně jako Ellen se nenechal odradit, když se páčidlo při první ráně jen odrazilo. Našel slabé místo, trochu opotřebenou drážku, a bušil do ní pořád dokola, dokud se páčidlo za uspokojivého zasyčení nezakouslo do gumy.

Mocným kopancem zasáhl kov jedné dveří a promáčkl ho. Pak ještě několikrát kopl do karoserie, načež začal do boků vozu bušit páčidlem. Lak se odlupoval ve velkých šupinách a zvuk zvonícího kovu proměnil Erika v jakéhosi středověkého kováře, který kuje zbraně do války. Někde mezi první a sedmou nebo osmou ranou si zlomil několik prstů.

Jenže Ellen věděla, že její plán nevyjde, pokud nepůjde po motoru. Bylo důležité, aby tohle auto nedokázalo dopravit majitele tam, kam měl namířeno. Ellen odhodila montážní páku, klekla si na přední nárazník a prudce otevřela kapotu. Z kapsy vylovila švýcarský armádní nůž. Držela ho v levé ruce a současně hledala ten nejdůležitější kabel, jak ji to naučil Eric. Nejdříve škusla za hadice, zatáhla za všechny gumové trubky a dráty, které našla. Vytrhla kabely

baterie, přeřízla přípojky chladicí kapaliny, odšroubovala víčka a odhodila je do křoví.

Přitom si uvědomovala, že se už nikdy nebude cítit živější, odhodlanější a mocnější, než když na kolenou drásala vnitřnosti toho auta.

Navzdory tomu, jak byla ta chvíle triumfální, Ellen neztratila hlavu. Jakmile přerušila kabel, který hledala, vylezla zpod kapoty a s překvapivou něžností ji zacvakla zpátky na místo. Třemi cílevědomými kroky se vrátila k Erikovi, z chodníku, kam ji upustila, sebrala montážní páku a zabušila do oken.

Ani když odpolední vzduch prořízlo kvílení policejních sirén, nepřestávala. Eric zmizel, aniž se ohlédl, jestli ho následuje, ale Ellen se vezla na vlně vzrušení tak skvěle, že si to ani neuvědomila. Teprve když ji, umazanou od motorového oleje a potu, čísi silné ruce odtáhly a spoutaly, všimla si páru rozzuřených očí, co se do ní vpíjely. Majitel fialového bentleye.

„Udělal bych to znovu,“ pronesla tiše.

A cítila to tak i teď, když držela pero nad kolonkou „Jméno“ ve formuláři před sebou. Ellen doufala, že se snad Eric postará o to, aby pravda vyšla najevo, pokud ji zavrou na delší dobu, ale věděla, že v jeho postavení je to hodně nejisté. Měl mladšího bratra Archieho, na něhož musel dávat pozor, a jeho zaměstnavatel byl mocný muž. Pokud Eric ví, co je pro něj dobré, bude se držet při zemi. Zнала jeho budoucnost.

Zнала budoucnost jich všech.

Nakonec přiložila hrot pera k papíru a pečlivě a zřetelně napsala jméno. To jméno, které si s sebou ponese po zbytek života.

Peony Laneová.

Okraj Castle Knoll, současnost

Peony Laneová touhle trasou do vesnice normálně nechodívala, pro člověka jejího věku to byla hodně dlouhá cesta. Jenže když se autobus, který ji vezl od jejího domu klikatými venkovskými silničkami do Castle Knoll, o tři zastávky dřív nečekaně porouchal, jako by se jí sevřely útroby pod tíhou něčeho nevyhnutelného.

Nedokázala to zařadit – která z jejích předtuch se právě naplnila? Její zvláštní způsob, jak lapat obrazy a slova, jemně je v mysli zmáčknout, jako

když opatrně zkoušíte v obchodě pomeranče, a pak je rozdávat lidem jako štěstíčka na pouti... tohle umění se nevyznačovalo přehnanou přesností.

Stála v mokré trávě na krajnici a pozorovala pěšinu, která vedla kolem starého hostince, čerpací stanice a jedné řady novostaveb za druhou, až člověk nakonec dorazil do Castle Knoll. Příznaky dávných vzpomínek na ni dorážely, ale ona si jen přitáhla kostkovaný šál těsněji kolem ramen. Byla v dobré kondici, a tak se obrnila a vykročila po pěšině.

Zanedlouho dorazila k opuštěnému hostinci, jemuž už několik let scházela jedna stěna. Dřevotříska, kterou zdivo provizorně nahradili, už zvětrala, pokroutila se a pokryla ji graffiti.

Její neklid zesílil, když uslyšela, jak dřevo starého hostince začíná sténat. To bylo také jediné varování, které stará stavba vydala, než se z ní začaly náhle sesouvat břidlicové tašky. Lavinovitě se snášely k zemi jako obří vylámané zuby padající z obílené kamenné čelisti. Peony ustoupila o pár metrů, pak ještě o několik dalších, když se ozvalo zapraskání trámů a střecha vyvrhla svůj obsah do budovy. Průčelí hostince se rozpadlo, jako by to byl jen prach přidržovaný na místě starým nátěrem. Žádné tříštění skla – po všech těch letech už v oknech žádné nezůstalo –, ale vstupní dveře se rozštíply, než je pohřbily trosky zdí.

Příznakům jejích vzpomínek narostly nohy, když spatřila, co je uvnitř. Barva auta se sice nedala pod vrstvami prachu, tašek a sutí rozpoznat, ale tvar byl nezaměnitelný. Starý bentley na ni čekal, strašlivě zdemolovaný po havárii, která před mnoha lety ukončila životy tří lidí.

A v tu chvíli si uvědomila, že se mýlila. Před desítkami let vyřkla věštbu a teprve teď jí došlo, že udělala chybu.

Uplynulo několik minut a pak si všimla, že se k vraku blíží někdo, koho na tohle místo přilákal hluk hroustících se zdí hostince. Měla se obávat, že ji někdo zahlédne, jak tam civí, ale dotíralo na ni tolik důležitých myšlenek, že to úplně pustila z hlavy.

Unaveně se nadechla, zařala čelist a kývla směrem k vraku. „A už dost,“ pronesla.

Pak znovu vykročila, tentokrát o něco rychleji, protože cíl její cesty se změnil.

1. listopadu

Podzim dorazil do Castle Knoll tak náhle, jako by, zatímco jsem spala, přírodní živly přeskupily krajinu jako kulisy v divadle. Při změnách ročních období jsem natolik zvyklá na jemný londýnský déšť, že mě tenhle náhlý výbuch barev donutil rychle se obléknout a vyběhnout ven jako dítě, které na Štědrý den otevře oči a spatří sních.

Zpomalím jen proto, abych dala vařit kávu. Během chvilky už ji mám v termosce. Obléknu si objemný svetr Fair Isle a obuju gumáky, které jsem ještě úplně nerozchodila, a jsem odhodlaná je dnes pořádně zašpinit. Nic nehlásá do světa „hraju si na venkovskou slečinku“ tak jednoznačně jako pár gumáků bez jediného flíčku bláta, a já mám poslední dobou plné ruce práce s tím, abych přesvědčila místní (i sama sebe), že si na venkovskou dědičku jenom nehraju.

Nepomáhá ani to, že mám všechny kapsy plné drobností z okolí – nemůžu si prostě pomoci, takže sbírám každý spadlý žalud a lesklý kaštan, které vidím – něco, co lidé, kteří strávili celý život v Castle Knoll, rozhodně nedělají, pokud jim není méně než deset. Dnes ráno za chůze vdechuji zemitou vůni rozkladu, která visí ve vzduchu, a doufám, že objevím nějakou inspiraci pro psaní. Zahrady halí lehká mlha slibující jasný a svěží den.

Pořád dokola si opakuju, že mi venkovský život svědčí. Že žíví spisovatelku ve mně a že jsem konečně našla místo, kam patřím. Většinu dní si tuto mantru přeřikávám během procházky z gravesdownského panství do vesnice. Říkám si, že atmosféra v hospodě, kde píšu, je ideální pro vymýšlení nápadů na nové detektivky. Vládne v ní šero, čilý ruch a táhne tam.

Každý den si sedám na své obvyklé místo u Mrtvé čarodějnice, přímo ke krbu, a prohlížím si jídelní lístek s naprostým klidem člověka, jehož bankovní účet se nedávno rozrostl o čtyřicet milionů liber.

A většinu dní, když se přesvědčuju, že ty rychle zachycené myšlenky potřebují jen čas, aby dozrály v něco skvělého, tomu i věřím. Ano, většinu dní.

Jenže dneska jeden z těch dnů prostě není.

Procházka mlhou rychle přejde v klopýtání, protože nové gumáky jsou nepohodlné a tuhé. Zanedlouho se už moje ranní nadšení změní v nepokoj. Venkovskému životu se zkrátka nedokážu přizpůsobit tak rychle, jak jsem

si myslela. Rozhodně ne poté, co jsem celý dosavadní život strávila v Londýně, kde jsem s mámou chodila po galeriích a žila na sýrových sendvičích. Je to hloupé, ale sýrové sendviče mi vážně chybějí. Nemyslím tím ten hrozný levný bílý chleba a chemicky žlutou hořčici. Podle mě mi chybí to, kým jsem byla, když jsem je jedla.

Největším problémem je dům. Gravesdown Hall v létě byl mnohem hřejivější místo – a to nejen z hlediska teploty. Letní slunce neustále proudilo skrz krajkovou výplň vysokých oken a vytvářelo na podlaze kaleidoskop. Zahrady byly uměleckým dílem, a i když stále zaměstnávám profesionální zahradníky najaté pratetou Frances, její starý zahradník Archie Foyle se vzdal své záliby v zastříhávání obřích živých plotů lemujících dlouhou příjezdovou cestu. Bez jeho hvízdání a nekonečného tlachání jako by to venku osiřelo.

V srpnu byl Gravesdown Hall tajemným místem plným záhad, naplněným nebezpečím přesně do takové míry, že jsem měla pocit, že žiju, ale hlavně – plným lidí. Archieho vnučka Beth, která vařila pro mou pratetu Frances, vždycky zaskočila, aby něco upekla, zatímco my se snažili přijít na kloub vraždě pratety Frances. V roce 1965 ji předpověděla věštkyně Peony Laneová a Frances se jí celý život snažila zabránit. Neúspěšně, jak se nakonec ukázalo. Pokoušela jsem se Beth přesvědčit, aby neopouštěla staré zvyky, jenže ona tvrdí, že na ni v domě poslední dobou všechno padá.

Je to asi jen v mé hlavě, ale od té doby, co jsem zdědila panství Gravesdown, mám pocit, že mě vesnice Castle Knoll ignoruje. A to je tady jenom pár čísel. Když chodíte pořád po venku, jako já v poslední době, potkáte každého. Takže pokud někoho nevidíte... je dost pravděpodobné, že se vám vyhýbá.

Odšroubuju víčko termosky a napiju se horkého obsahu. Uvažuju, jestli je to pouze tím, že jsem tu pořád cizí. Jenže jakmile jsem vyřešila vraždu pratety Frances, po vesnici se rozkřiklo, že měla celou místnost plnou složek o místních tajemstvích.

Nedávno jsem přemýšlela o všech těch okamžicích, kdy jsem jen tak chodila po ulicích a snažila se prohodit pár slov s pošťákem nebo číšníkem u Mrtvé čarodějnice, a oni mi na oplátku nevěnovali víc než strojené úsměvy. Je jasné, že si říkají, kolik jejich tajemství prateta Frances nahromadila a jak daleko jsem se dostala v jejich čtení.

V myšlenkách se znovu vracím k domu a už poněkolkáté si kladu otázku, jestli je správné tady zůstat. Jak podzim svírá panství v chladné náruči, slunce zanechává na podlaze stále méně barevných obrazců a zahrada se z místa, kde kvetly růže, změnila v trnitou zmršť s dlouhými stíny. Za nocí, když pomyslím na to, že jsem jediný živáček v tomhle rozlehlém domě se sedmnácti ložnicemi, knihovnou, třemi salony, formální jídelnou, zimní zahradou a kuchyní velkou jako celý londýnský byt, mám pocit, že po ničem na světě netoužím tolik jako po mamě, která si pouští nahlas muziku. A po levném sýrovém sendviči.

Nohy mě donesly až k okraji upravených zahrad, a když projdu ozdobnou kovanou bránou na travnaté louky, za nimiž následují lesnaté hranice panství, spatřím v mlze nějaký stín. Chvilí mžourám, abych rozpoznala, co je to, a říkám si, jestli se nezaběhl jeden z koní ze sousední Foyleovy farmy. Beztvará postava kráčí těžkopádně, ale když se přiblíží, rozpoznám shrbená ramena a kostkovaný vlněný šál.

„Haló?“ zavolám. Popravdě řečeno, tohle je soukromý pozemek, jenže to místním nebrání v průchodu. Postava neodpovídá, ale když se konečně vynoří z vířících mlžných závojų, vidím, že je to výrazná starší žena. Dlouhé sněhobílé vlasy má spletené do tlustého copu a ovinuté kolem hlavy. Hrbí se jenom kvůli chladu, a když se naše pohledy střetnou, narovná se. Podle všeho jí je kolem sedmdesátky nebo osmdesátky, ale působí jako někdo, kdo celý život dbá o své zdraví. Její postoj naznačuje, že by mě hravě porazila v józe.

Otevru ústa, abych ji šetrně upozornila, že technicky vzato je na cizím pozemku. Jenže pak si uvědomím, že jsem tak osamělá, že pokud je aspoň trochu milá, nebude mi vadit, když se ke mně připojí. Krátce na mě kývne, což je zvláštně... vědoucí. Jinak to opravdu nelze popsat. Pohled do očí té ženy je jako cestování časem. Má světle zelené duhovky s hnědými skvrnkami. Nikdy jsem nikoho s takovými duhovkami neviděla a působí to, jako by člověk hleděl na něco vzácného, jako na nevybroušený smaragd nebo zlatou žilu v obyčejném kameni.

„Věděla jsem, že vás tady najdu, Annie Adamsová,“ pronese. Její hlas má medovou barvu, je plný a hluboký, ale s nádechem něčeho ostřejšího. Jako tón silné whisky, který vyvažuje sladkost. Všimnu si, že na každém kostnatém prstu má masivní stříbrné prsteny, některé s tyrkysem nebo jantarem, jiné s leštěnými amonity nebo drobnými lístky zachovanými v pryskyřici.

Zahlédnu třpyt mnoha stříbrných řetízků, které vykukují z místa, kde si přitahuje těsněji ke krku kostkovaný šál, a tuším, že na konci každého z nich visí spousta zajímavých věcí.

„Já...“ zachraptím, a tak to zkusím znovu. „My se známe?“ zeptám se. V říjnu jsem pozvala celou vesnici na smuteční slavnost za prateť Frances, takže je možné, že už jsme se potkaly, jen jsem to prostě zapoměla. Možné, ale nepravděpodobné.

„Mám pro vás věštbu, ale vy ji nebudete chtít,“ řekne.

Skoro se zajímku, když mi dojde, kdo přede mnou stojí.

Je to Peony Laneová. Slavná věštkyně, která spustila spletitou řadu událostí nejen v životě prateť Frances, ale i v mém. Její předpověď Francesiny vraždy v roce 1965, když Frances bylo sedmnáct, je koneckonců důvodem, proč teď panství Gravesdown vlastním.

„Máte naprostou pravdu,“ odpovím. „Pokud mě čeká nějaký hrozný osud, nechci ho znát.“ Ale nejsem vlastně nervózní. Spíš zvědavá. Tahle žena to nejspíš vyvolává v každém. Představuju si, že přesně tohle je klíč k tomu, jak si celé ty roky vydělává na živobytí.

Široce se na mě usměje, ale v tom úsměvu není žádná škodolibost, spíše porozumění. „Takže víte, kdo jsem,“ opáčí. „Nebojte se, nesdělím vám nic, pokud mě o to nepožádáte.“

Neodpovídám, protože i když mě okamžitě zaujala, Peony Laneová je v historii Gravesdown Hall tak významnou postavou, že mám pocit, jako bych potkala někoho, kdo právě vystoupil z pohádky. A navíc, co můžete říct ženě, jež dokázala pronést tak strašlivou věštbu – která se navíc naplnila?

„Když se věštba naplní tak kolosálně a strašlivě jako ta Francesina, můžu při rozhovoru lidem nahánět strach. Ale nebojte se, považuju za neetické věštit někomu, kdo o to nestojí. Ať už je to jeho budoucnost, nebo ne. Jenže vy...“ Odmlčí se a pohledem krátce zatěká za moje záda, směrem k domu. „Uvědomíte si, že tuhle věštbu potřebujete, a přijdete si pro ni. Jen doufám, že to bude včas.“

„No, tak to je... dost tajemné,“ řeknu pomalu. „Ale tajemno je vlastně vaše značka, že?“ Nervózně se zasměju, jenže její kamenný výraz mi naznačí, že dneska ráno mi vtipy moc nejdou.

Pousměje se. „Musíte prošetřit život a smrt Olivie Gravesdownové,“ pronese. „Frances o ní bude mít složku.“

„Kdo je Olivia Gravesdownová?“ zeptám se. „A proč ji mám prošetřovat?“

„Olivia byla manželka Edmunda Gravesdowna, dědice gravesdownského majetku, než oba tragicky zahynuli při autonehodě,“ vysvětluje Peony. „Spolu s lordem Harrym Gravesdownem, Edmundovým otcem. Musíte vyšetřit její smrt, protože podle mě ji někdo zavraždil. Nejsem si tím jistá, ale... Frances by o té nehodě mohla mít pár informací. Před lety tím byla posedlá.“

„Počkat, jak by někdo mohl Olivii zabít, když všichni vědí, že zemřela při autonehodě?“ Část mého já je přesvědčená, že mi možná vypráví nějakou báchorku, jen aby upoutala mou pozornost. Ale po létě, které jsem zažila, se snažím být nad věcí.

Peony Laneová neodpoví, jen na mě dál zírá se znepokojivě nepřítomným výrazem.

„Nehoda vozu Gravesdownových,“ uvažuji nahlas. „Na ten příběh si vzpomínám.“ V hlavě mi víří fakta, jež jsem při vyšetřování Francesiny minulosti zaznamenala jenom letmo. „Gravesdown starší seděl v autě, které řídil jeho prvorozený syn. V autě byla také synova manželka a vůz v plné rychlosti narazil do stromu. Všichni tři zahynuli.“

„Asi byste si měla najít i mou složku,“ pokračuje Peony. Jednu ruku zvedne k bradě, jako by uvažovala, ale jen o něčem nedůležitém, třeba o tom, kdo má brzy narozeniny nebo kam jet na dovolenou. Rozhodně nepřemýšlí o tragédii.

„Prateta Frances má o vás složku?“ Neskrývám své překvapení, protože mám pocit, že kdyby existovala složka o Peony Laneové, narazila bych na ni při vyšetřování Francesiny vraždy. Ta věštba se stala smyslem jejího života a jakékoli informace o ženě, která ji pronesla, by mi mohly pomoci pochopit, proč Frances tak věřila v její pravdivost.

„Samozřejmě že ano!“ Peony se zasměje, jako by mi chtěla naznačit, že jsem pěkně hloupá, když jsem si myslela opak. „Takový slídil jako Frances? Trvalo jí dlouho, než mě vypátrala. Ale jakmile se objevila u mých dveří, už jsem ji nedokázala vypudit ze života. Chtěla o mně vědět *všechno*. Jak fungují moje schopnosti, jestli jsem podvodnice – prostě cokoli, co by jí pomohlo vymanit se ze svého osudu.“

„To zní jako prateta Frances,“ podotknu. „Tedy Frances, jakou jsem poznala z jejích textů,“ dodám chvatně. „Protože ji osobně jsem nikdy nepotkala.“

„No, už při našem prvním setkání vycítila celé klubko lží. A nedala si pokoj, dokud je celé nerozpletla v naději, že mě tím odhalí.“

„A podařilo se jí to?“ zvednu obočí. Dřív jsem byla vůči jasnovidcům vždycky trochu skeptická, jenže v poslední době se můj názorový systém poněkud zhroutil a já jsem ještě nenašla čas na to, abych si ujasnila, jak na tom vlastně jsem. Během svého vyšetřování v létě jsem vůbec neuvažovala nad tím, jestli věštbě pratety Frances věřím. Stačilo mi, že jí věřila ona, a měla jsem tušení, že pocity by mohly ovlivnit moje vyšetřování.

„Neodhalila mě jako podvodnici, protože podvodnice nejsem,“ odsekne příkře Peony. „Jenže zajímavé je, že udržela v tajnosti všechno ostatní, co o mně zjistila. Nikdy jsem nepřišla na to proč. Ale vy,“ významně napřáhla ukazovák a já instinktivně ustoupila o krok zpět. „Vy se v tom musíte prohrabat. Začněte u Olivie Gravesdownové. Frances měla své složky seřazené abecedně podle tajemství, takže zkuste ‚N‘ jako nevěra. Nebo možná ‚P‘ jako podvod. Opravdu mě zajímá, jestli odhalila celý příběh.“

„A jaký teda je celý příběh?“

Pousměje se na mě a vrásky v jejím obličejí se tím zvýrazní. „Ani já neznám všechno, a byla bych ráda, kdybyste mi po všech těch letech pomohla složit to dohromady.“ Natáhne se ke mně a krátce mi stiskne ruku. „Je toho spousta, o čem si musíme promluvit. A Archie Foyle má něco, co budete potřebovat. Jste už v půlce cesty na jeho farmu, tak co kdybyste ho navštívila?“

Měla bych se na řeči téhle podivínky vykašlat, jenže spousta věcí v mém světě prostě do sebe nezapadá. Jsem ve vesnici, jejíž obyvatelé mě nepřijali mezi sebe, sama ve velkém domě, který si možná ani nezasloužím, a prapříčinou toho všeho je v podstatě tahle žena. Najednou cítím srdce až v krku, když mi dojde, že tohle je přesně to, co potřebuju. Další záhada, něco nového, nad čím si můžu lámat hlavu. Moje psaní pro mě není dostatečnou motivací. Pořád ještě jsem jako spisovatelka nedokázala objevit svůj vlastní rytmus a snažím se najít něco, co mě poženě dopředu.

Ale tohle? Už si ukládám do paměti každé Peonyino slovo, abych si je později zapsala do nového vyšetřovatelského zápisníku.

„Rozumím,“ podotknu a snažím se o klidný tón. Připadá mi dost nechutné, že jsem tak viditelně nadšená z vyšetřování smrti tří lidí. Peony najednou

vypadá neklidně, přešlapuje a v ruce v kapse drží nějaký předmět, který nevidím. Beze slova se otočí a zamíří nahoru do kopce, směrem, odkud jsem právě přišla.

„Kam jdete?“ zeptám se.

„Mám něco na práci,“ odpoví a vytáhne z kapsy kus papíru. „Od Frances jsem se naučila pár triků, jak obelstít osud,“ usměje se.

„Jak to myslíte?“ zavolám za ní s pocitem zklamání. Jedna věc je být tajemná, protože to patří k vaší profesi, ale tohle už musí dělat naschvál.

Její úsměv se rozšíří. „Uvidíme, jak jste dobrá v odhalování tajemství. Jste přece Francesina nástupkyně. A když už se v těch záznamech začnete vrtat, podívejte se taky po tom, jestli Frances neodhalila nějaké vrahy, kteří tady mezi námi žijí.“

„Počkejte!“ namítnu. „Žádná složka o vraždě tam není. Kdyby existovala, určitě bych ji objevila!“

Jen mávne rukou a odpoví: „Tak se musíte víc snažit!“ A pak je pryč, mlha ji pohltí, jako by nikdy ani neexistovala.

Přeložil Jaroslav Žerávek